Σβορώνου ο αρχέγονος Ελληνισμός της Μακεδονίας Νομ. Εφημ. 1918 19 σ 127

Προβαίνω ήδη εν την εξήγησιν τη θύσου τη αγριοχοίρου: Μία γίαν αρχαία παράδοσις την Λειβήθρινον τη Πίερος τη βλύμπου, ηδυνέσας και τον Παγγαίου Πιερίου, έλεγεν ότι Διόνυσος ονθρα-δηλαδή ο ίδιος ο τη Παγγαίου, ηδοποιήθη απο χρησμόν την καθοίκην τη Λειβήθρου ότι η πόλις την ε-μελλε να καθαγραφη υπο χοίρου (συος) όταν ο ήλιος ήθελεν ιδη τα λάφανα τη δρόσεως θεθαμμένα παρ αυτοις. Θεισθόμενος Πιεροιθέλες ότι εν ζώον ο-σον άγριον η αν ήθ, δεν ηδυνάθ να καθαγρέψη την πόλιν την οι Λειβήθριοι ημέλησαν να επιθη-ρώσιν επι τη θάρη η επιθύμβιος τήλη ανεγράφη εξ αμελείας, ο χάμαρνος Σύς πλημμυρίσας και θέγρεψεν ανθρώπους η ζώα (1)

Και η γουρούνα την Μεθωνίων Αναπολώ τη αγρολογίκης μυθος καθα τη οποίης αι νύμφαι της Μύσσης σύνοδοι η θρόφοι τη Διονύσου Υης τον Παγγαίου, καθαδιωκόμεναι υπο τη Λυκόργου ερ-ρίφθησαν εν τη ύψος τη όρους θέτη η καθέφυγον εις την θέτιν αυθαι τόθε έγιναν ο αγερισμός την Υάδων την οποίων το όνομα προέρχεται απο τον Διόνυσον Υην

(1) Παυσ. IX 30.5 Απολλοδ. 3.2 Υγι. Αγρ. 27 Πλουθ. Αλεξ. 14. Κόνων 47.

Πέρες. : Υαίδες; .. Αγριόχοιρος

Η γουρούνοι με τα εστα γουρουνάκια της

= αγριόχοιρον, η αυτό τον αδελφίνην Υανία η αυτό
την ίτων .. .. το οποίον φαίνεται ότι ανα-
πουρίνεται εις την αρχαιοτάτην ιδέαν την οποίαν οι αρ-
χαίοι εσχημάτιζον περί αυτών, ως η με την αρχαίων
την μαρφίαν κατά την οποίαν οι θεοι εταρουσιοιζόντο μετ
σχήμα ιδίων (totem) ιδέα Εφημ. Νομισ. Τ. XVI (1914) σ. 144 ης.
Πραγματευόμενοι εις το δεύτερον μέρος της παρούσης
πραγματείας τα νομίσματα εξ ηλεκτρου ~~[illegible]~~ τον
Παγγαίου θα ίδωμεν ότι η θήλεια η ο άρρην αγριόχοιρος εις
χρησιμεύουν ως τύποι.

Εις την ιδίαν εφημερίδα (1905 σ. 237.5) ε ζέτηκα γε-
ωτομερώς την περίβημον παράδοσιν τε σημερίου μυ-
θαίου περί τε νομισματος τε φέροντος τον τύπον της θηλείας
αγριογουρούνας. Και αυτην α Εις τι μέρος ερφωσίων
μνημόνων τα αρχαίων Ελλήνων, ευρίσκεται κεκρυμ-
μένον εν νόμισμα φέρον τον τύπον της γουρούνας με
τα μικρά της. Ευτυχής ορίς θα το ευρή θα κυκαλο-
ψη σχάρις εις αυτό κρυμμένος θησαυρός, το κρύπτον τε
δεν θα εξαντλήθη ποτε ηόλαι τε αι ιπόθεσις θα πηγαί-
νον καλά. αγλα φαίνεται ότι κανεις μέχρι τοῦδε δεν το ανε-
κάλυψε. Μελέτων την παράδοσιν αυτην ματαίως εξή-
τησα ν ανακαλύψω πόθεν προήλθε. Σήμερον ότε ευρίσκα
την γουρούνα εστι τε αρχαιοτάτου νομίσματος τε περιφη-
μου

όρης δια τον χρυσον τον οποῖον εφύλαττεν ἐν τοῖς πλευρᾶς τῆς (γης χρυσόβωλον λέπας Πάγγαιον. Ευριπ. Ρῆσος. 921) η δια τους θησαυρους τῆς χρυσου τους οποίους οι πρῶτοι βασιλεις των Πιερίων ἔχον εκε εγκρύψει εις την γην (όρα απωθέρω, το κεφάλαιον (ε τὸ ἡλεκτρον. των Πιερίων), δεν αμφιβάλλω πλέον ὁτι η παράδοσις προέκυψεν απο εκε τοσοῦτο καλλα καθ' ὁσον ακριβως, το Παγγαιον σχηκαθίζει το κέντρον ὁθεν ακτινοβολη αυτη η παράδοσις ἐν Μακεδονίαν, θράκην, Ασίαν, Ελλάδα, Αἴγυπτον, Κύπρον, Κρήτην, Βαλίαν, Ήπειρον, Σερβίαν, Βυλγάριον η μακρύτερον ακόμη! Φαίνεται κάλιστα ὁτι ο λαός μας επίστευεν ὁτι αυτο το μαγικον νόμισμα ανῆκεν ἐν ένα λαον Παιόνιον, διότι ἐν τοῖς οδηγιαις τοῖς οποίοις διδουσιν τα βιβλία της Σολομωνικῆς του, δια ν' ανακαλύψῃ τους θησαυρους τῆς χρυσου, συστήνουσι να κάμῃ τις χρῆσιν μεταξυ ἄλλων πραγμάτων τους σπόρους τῆς φυτῆς παιωνία.»